

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MICHEL CORDAY

Η ΑΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΡΟΒΕΡΤΟΥ

‘Ο μικρός Ροβέρτος ξύπνησε άξαφνα κι’ άνασηκάθηκε στο κρεββατάκι του. Στην άρχή του φάνηκε πως είχε δει όνειρο... Μά όχι, όχι... Νά που και τώρα άκουγε καθαρά δυνατές φωνές κοντά του σάν κάποιος νά μαλλώνανε μέσα στο σπίτι... Μά ποιοι νάαι τάχα ;... Οι ύπηρετές βρίσκονται στο άπάνω πάτωμα, στο διαμέρισμά τους... Κονένας άλλος, έκτός από τό μπαμπά του και τή μαμά του, δέν κοιμάται κάτω... ‘Έχει γούστο νάαι κλέφτες ;

‘Ο Ροβέρτος τόχει καινού του πως έγινε κιάλας άντρας, γιατί δέν πάει ένας μήνας πού κλάισε τά πέντε του χρόνια, μά, τι τά θέλεις ; τώρα φοβάται λίγο καθώς βρίσκεται μονάχος μέσ’ στην κμαροούλα του που είνε γεμάτη από μαύρο σκοτάδι κι’ άκουγες τις άγριες αυτές φωνές.

Δέ βαστάειαι παιδί... Σκέφτεται ότι με κάθε τρόπο πρέπει νά ειδοποιήση τό μπαμπά του ή τή μαμά του... Κοί μ’ αυτή τήν ιδέα πηδάει από τό κρεββατάκι του... Με τά ποδοράκια του γυρνά, προχωρεί σιγά-σιγά, προσπαθώντας νά μή κάνει τόν παραμυθικό θόρυβο. Κρατάει με τό ένα του χέρι τό μακρύ νυχτικό του γιά νά μή τό πατήση και πέσει και με τό άλλο άκουμπάει στόν τοίχο γιά νά οδηγηθή μέσ’ τό σκοτάδι.

Καθώς γυρνάει από τήν κμαρούλα του στό διάδρομο βλέπει φώς πίσω από τήν πόρτα τής κρεββατοκάμαρης του μπαμπά και τής μαμάς.

Στένεται μιά στιγμή κι’ άφογκράζεται. Ξαχωρίζει τώρα τις φωνές : ό μπαμπάς του και ή μαμά του φωνάζουν... Αυτό τόν κάνει ν’ άναπνεύσει μ’ άνακούφιση, σά νά ξελαφρώθηκε από ένα μεγάλο βάρος... Αυτό όμως δέ βαστάει πολύ... τόν φοβό τών λοποδυτών τόν διαδέχτηκε τώρα ένας περιεργος τρόπος, καθώς άκούει πόσο δυνατά φωνάζουν και πόσο θυμωμένοι φαίνονται ό μπαμπάς και ή μαμά... Μαλλώνουν... Ποτέ του ό μικρός Ροβέρτος δέν τους είχε άκούσει νά μαλλώνουν έτσι...

Με μικρά βήματα προχωρεί άδύρρητα άπάνω στό χαλί του διαδρόμου... ή πόρτα τής κάμαρης τους είνε μισάνοιχτη. Στέκεται έκει κι’ άκούει...

Το φωνάζ, τό μικρό Ροβέρτο !... ‘Άκούει τώρα πολύ καλά τά λόγια που ανταλλάσσουν ό μπαμπά, και ή μαμά, μά δέν μπορεί νά νοιώσει, τή σημασία τους. Δέν καταλαβαίνει ότι χωρίς νά τόν θέλη έγινε μάργος σέ μιά από τις τρομαρές έκείνες συζυγικές σκηές, κατά τις όποιες ξεσπών άξαφνα παράνομα και θυμολ από καιρό φυλαγμένα, κατά τις όποιες οι δύο σύζυγοι λένε δυνατά και με μανία πράγματα που ως χθές άκόμα νερπώντουσαν νά τό σκεφθούν κών ό ένας γιά τόν άλλο, κατά τις όποιες ό σύζυγος και ηγορεί τή σύζυγο του ότι είνε μιά κοκέτα και μιά έκπαιχτα, κατά τις όποιες ή σύζυγος έκφράζει καθαρά στό σύνεργό της τις άοριστες ύποψίες της ότι τήν άπατά και κατά τις όποιες κ’ οι δύο τους δηλώνουν με πεποίθηση ότι βαρέθηκαν παιδί τήν άταίριαστη και βασανισμένη αυτή ζωή και συμφωνάνε ότι είνε καιρός παιά νά χωρισούν.

‘Όχι, ό φωνάζ Ροβέρτος δέν έννοει τίποτε άπ αυτά. Καταλαβαίνει όμως ότι κάτι τρομαρό συμβαίνει, ότι κάποια άοριστη και κακιά φοβέρα πλανιέται μέσ’ στόν άέρα του σπιτιού. Νοιάθει ότι ή εύτυχια του και ή εύτυχια τών δικών του κινδυνεύει...

Τι πρέπει νά κάνη ;... Νά μπη μέσα ;... ‘Ω, άν τό κάνη αυτό θά τόν μαλλώσουν χωρίς άλλο, γιατί τού έχουν παι τόσες φορές ότι τα παιδιά δέν κεί νά κρυφασκούν στις πόρτες...

Φοβάται όμως... Φοβάται πολύ... Δέν θέλει νά βαστήξη άκόμα τό άπεισο αυτό μάλλωμα τού μπαμπά και τής μαμάς... Πρέπει νά πάγη...

Έξαρτε τί κάνει ό μικρός Ροβέρτος κάθε φορά που φοβάται ; Κάθε φορά που οι ύπηρετήριες κρύβονται από μοχθηρία σέ κομμάτι σκοτεινή γωνιά και τόν τρομάζουν ή όταν τόν ξεπνέει στόν ύπνο του κανένα κακό όνειρο ;... ‘Ε, σ’ όλες αυτές τις περιπτώσεις, σ’ όλους αυτούς τους μεγάλους φόβους τού μικρού Ροβέρτου, ούδόςμητα κι’ όσνευδητα έρχεται στή χείλη του ή ίδια πάντοτε λέξις και παρουσιάζεται μπρός στά μάτια του τό ίδιο προστατευτικό πρόσωπο : ‘Ο παππούς !

Τόνομα τού παππού έκπαικείται πάντοτε σ’ αυτές τις περιπτώσεις !... ‘Ο παππούς είνε ό μπαμπάς τής μαμάς, μά γιά τό μικρό Ροβέρτο είνε ό θεός τής κολούσης και τής άγάπης προσωποποιήμενος. Γιάτί τάχα μόνο ό παππούς νά τού έμπνεύει ένα τέτοιο αίσθημα ; ‘Επειδή έχει άσπρα μακρτά γένεια ή επειδή είνε ψηλός στό μπόι κ’ έχει άρμενή δύναμη άκόμη ή μήπως

έπειδή ή φωνή του είνε τόσο γλυκειά και τά χόδια του τόσο σπογγικά ή μήπως άκόμα επειδή όλος ό κόσμος φέρεται με τόσο θαυμασμό και σεβασμό πρός τόν μεγάλο αυτό σοφό ;

Ναι, όλ’ αυτά μαζί προκαλούν τό αίσθημα τού μικρού Ροβέρτου πρός τόν παππού του. ‘Αλλά ή κυριώτερη άφορηή που τόν άγαπάει τόσο είνε επειδή ό παππούς άποτροφημένος παιά άπό τόν κόσμο, άπεριώνει στό μικρό έγγονό του περισσότερη όδρα άπό τούς γονείς του που είνε πάντα πολυάσχολοι. ‘Ο παππούς έχει πάντοτε ένα μικρό όθρο νά δώση στόν έγγονό του και ένα καλό λογάκι νά τού πη... Κι’ άκόμα ό μικρός Ροβέρτος είνε ξετραυλωμένος με τό μεγάλο σπιτι τού παππού, όπου υπάρχουν τόσο περιεργά έργαλεία και σπάνιες συλλογές βιβίων... ‘Ενεί ό μικρούλης είνε πάντα υπέρσθεκτος, και πάντα κάτι εχθάριστο έχει νά μάθη όσάκις πηγαίνει.

Γιά όλους αυτούς τούς λόγους και γι’ άλλους πιά άόριστους άκόμα, ή άγκαλιά τού παππού είνε πάντοτε γιά τό μικρό παιδάκι τό πιο προσφιλέ, τό πιο σίγουρο καταφύγιο...

‘Ο μικρός Ροβέρτος έξέρει ότι ό παππούς του είνε σοφός σάν τό θεό και τά ξέρει και τά προβλέπει όλα. ‘Αφού είν’ έτσι δέ μπορεί παρά νά ξέρη και τώρα τό μάλλωμα τού μπαμπά και τής μαμάς...

‘Εξ άλλου τού τό έχει πη : όσάκις τού συμβαίνει τίποτε σ’ αύτεν νά κατασφύγη. Μιά μέρα μάλιστα που ήσαν μόνοι τους, έπηρε τό μικρό Ροβέρτο στά γόνατά του και τού ειπε με τή γλυκειά και σοβαρή φωνή του :

— Ξέρεις, παιδί μου, άμα έχεις καμιά λύπη, καμιά στενωχώρια, πρέπει σέ μένα νά τό λές, στόν παππούλη σου...

Νά λοιπόν που τού παρουσιάζονταν περίστασις νά ζητήση τή συνδρομή τού παππού του... ‘Αν δέν τή ζητούσε τώρα, πότε θά τή ζητούσε ; ‘Αλλά με ποιόν τρόπο ; ‘Η γκυβερνάτια του δέν βρίσκεται τώρα στό σπιτι, γιά νά τής πη νά τόν ειδοποιήση... Νά πη μόνος του στό σπιτι τού παππού του ;... Βέβαια ό Ροβέρτος είνε πέντε χρόνων και μπορεί νά ντυθή και νά βγη τέτοια ώρα έξω... Μά και νά τό κωνη αύτό τί θά κερδίση... Ξερε βέβαια πολύ καλά όλα τό σπιτι τού παππού άπ’ τήν σοφία ως τά ύπόγεια, αλλά δέν ξέρει τήν διεθυσή του...

Είνε όμως άνάγκη νά τόν ειδοποιήση... Νά τόν ειδοποιήση γρηγορά, άμέσως... ‘Από τήν άλλη μεριά τής πόρτας άκούγονται τώρα κλάματα και λυγμοί που άνακαταύονται μαζί με τις φωνές... ‘Η μαμά τού Ροβέρτου κλαίει... Κι’ αυτός δέν θέλει, ό ! δέν θέλει με κανένα τρόπο νά κλαίη ή μαμά του !...

Πώς όμως νά ειδοποιήση τόν παππού ;

‘Α, νά τού ήθελε μιά μεγάλη ιδέα... Πώς τόση όδρα δέν τήν είχε σκεφθή ;... Τό τηλέφωνο !... Νά τού τηλεφωνήση !...

Τό τηλέφωνο τού σπιτιού βρίσκεται στό σαλόνι που είνε μάλιστα αυτή τή στιγμή φωτισμένο. ‘Ω, ξέρει ό μικρός Ροβέρτος νά τηλεφωνήση... Δέν έχει παρά νά σταθή μπρός στό μηχάνημα, νά ζητήση έκει τόν άνδρα που θέλει κι’ αυτός θά παρουσιάσθι άμέσως στήν άλλη άκρη τού σύρματος. ‘Ετσι τουλάχιστο φαντάζεται ό μικρούλης Ροβέρτος με τήν παιδική του άγνοια τή λειτουργία τού τηλεφώνου. Πολύ συχνά, πότε ή μαμά του και πότε ή παιδαγωγός του τόν έβραζαν μπρός στό τηλέφωνο γιά νά μιλήση τού παππού του... ‘Άκουγε μάλιστα πολύ καθαρά τή φωνή τού παππού στό άκουστικό...

Γιά ποιό λόγο λοιπόν νά διστάζη άκόμα ; Πρέπει νά φωνάξη άμέσως στό τηλέφωνο τόν παππού, νά τού πη όλα και νά τόν παρακαλέση νάρθη γρηγορά στό σπιτι...

Μονάχα που τό τηλέφωνο πέφτει κάπως ψηλά γιά τό μικρό Ροβέρτο, άπάνω στό τραπέζι του... Μπρά, τί σημασία έχει αύτό... ‘Αμα πέρη μιά καρέκλα κι’ άνεβή άπάνω, θά τό φτάση...

‘Ορίστε,δέστε τον που μπήκε στή σάλα κι’ άνέβηκε κιάλας !

Τώρα όμως πρέπει νά θυμηθή καλά πώς κώνουν όταν μιλούν στό τηλέφωνο γιά νά μήν κάνη κανένα λάθος...

Γυρίζουν πρώτα αύτό τό χερούλι που, καθώς φαίνεται, τό κουνιέται... ‘Επειτα πέρνουν τό άκουστικό και τό κολλάνε σ’ αυτί, ένώ συγχρόνως μιλούν μέσ’ στό μικρό χωνάκι... Λέει κανείς τό όνομα τού άνθρώπου στόν όποιο θέλει νά μιλήση και περιμένει νά τού άπαντήσουν...

Στήν άρχή ό Ροβέρτος άκούει ένα μπερδεμένο βούβομα, σάν αύτό που άκούει κανείς όταν βάλει στό αυτί του ένα μεγάλο κο-

παι. Τώρα όμως άκούει κάτι ξερούς και μονοκόματους κρότους. Έβρισε διάφορες γυναίκες κ' άνεμικές φωνές φτάνουν ως τ' αυτί του, μπερδεμένες κ' άνακατεμένες... Δέν ξεχωρίζει τίποτε... Ο μικρός Ροβέρτος σά να φοβάται λιγάκι μ' όλον αυτό τό θόρυβο... "Ολ' αυτά τ' άργήματα του φαίνονται άλλοκοτα... Μά γι' αυτό θυμάται ότι είνε πάντε χρόνον και δέν κώνει να φοβάται... Πρέπει νάχη καρδιά άν άντρας... Άλλά πώς θ' άκούσουν τη φωνούλα του μ' όλη αυτή τή φασαρία από την άλλη άκρη του στήματος ;...

Μιά ως δοκιμάση !... Κι' άμέσως με μιά φιλή φωνή, πού έστρεψε λίγο, φώναξε :

— Θέλω τόν παππού !... Τόν παππού !... — Μά ή φωνές κ' οι ξεροί κρότοι έξακολουθούν μέσα στο άκουστικό, πότε πού σιγανά και πότε πού δυνατά...

— Χανένος δέν τού άπαντάει ! Σίγουρα δέν θά τόν άκούσαν... Πρέπει χωρίς άλλο να φωνάξη πού δυνατά :

Και, σάν ένας ναυαγισμένος πού ζητάει βοήθεια μέσ' στον ώκεανό, φωνάζει πού δυνατά :

— Δεσποινίς, θέλω τόν παππού !... τόν παππού μου !... Αφοσιωμένος όλόκληρος καθόξ' είναι στην πραγμάτοποίηση της επιθυμίας του να τηλεφωνήσει στον παππού του, με τό άκουστικό κολλημένο σφιχτά στο αυτί του, με τό στοματάκι του μωσανιχτό, έτοιμο για να φωνάξη πάλι, δέν άντιλαμβάνεται ότι σιγ-σιγά κ' άθόρυβα, ή πόρτα του σαλονιού άνοιξε... Δέν άντιλαμβάνεται τόν μογκά του και τή μαμά του πού μπήκαν μέσα :

— Άκούσαν από την κάμαρή τους τό κουδούνισμα τού τηλεφώνου και τίς φωνές του κ' έστρεψαν να δουν τί συμβαίνει... Έβέβαιον τώρα σάν άποβολομπόμης στο κατάφιλι του σαλονιού και τόν κυτάζουν...

— Στην άρχή δέν μπόρεσαν να καταλάβουν τί θέλει ο Ροβέρτος τέτοια ώρα μέσα στο σαλόνι, με τό μαζού του νυχτικό, σκεφαλομένο άπάνω σε μιά καρέκλα, μαρς στο τηλεφώνω ;

— Η φωνή του πού φιλή και πού άδύνατη τώρα, γεμάτη παράπονο, σάν τού μικρού παιδιού πού χάθηκε στο δρόμο τή τύχτα, ξεκαίει όλοένα :

— Θέλω τόν παππού μου !... Τόν παππού μου !... Δόστε μου, σάς παρακαλώ, τόν παππού μου !... — Η φορά αυτή τό μπαμπάς του και ή μαμά του καταλαβαίνουν τί συμβαίνει... Έβρουν τή λατρεία πού έχει ο μικρός Ροβέρτος στον παππού του... "Ω, σίγουρα — σκετονται — θάκουσε τόν καυιά τους και θάνοισε τόν έαυτό του μοναχό κ' έβρημο μέσ' στο στίλι... Τόν ειχαν, αλήθεια, ξεχάσει... Κι' αυτός μέσα στο φόβο του και τήν τρομάρα του πού τούς άκουγε να μιλούσαν, σκέφτηκε να ζητήσει τή βοήθεια του παππού του.

— Τι τραλλοί πού ήσαν προηγουμένως ! Είνε δυνατόν ποτέ να χωρίς ένα άντρόγυνο, άμα έχει ένα τέτοιο παιδάκι ;

— Και έβρανα όλα τα άμοιβαία παράπονα, οι θυμοί, ή μνησικακίες, ή ύποψίες, τα σχέδια περι διατίγιου, όλα, όλα ξεχάστηκαν και έδωσαν μέσα σ' ένα μεγάλο κύμα συγκινήσεως και στοργής.

— Η γλυκειά φωνίτσα του Ροβέρτου ξεκαίει τώρα πάλι στο τηλεφώνω, παρακλητικά, γεμάτη ίκεσία :

— Τόν παππού μου !... Δόστε μου τόν παππού μου ! 'Ο μπαμπάς και ή μαμά μιλούσαν... "Η μαμά κλαίει...

— Μά τή στιγμή εκείνη τό παιδάκι νιώθει να τόν άρπάζουν και να τόν σηκώνουν ψηλά δυό ζευγάρια χέρια, τα όποια, καθώς πάνε να τόν άγκαλιάσουν, ένώνονται και σφίγγονται κ' αυτά μεταξύ τους.

— Δυό στόματα συγχρόως τόν φιλούν με τρυφερότητα, πού ένώνονται κ' αυτά άπάνω στο προσώπακι του... "Και δυό φωνές άκούγονται πού ένώνονται σε μιά και μόνη έκδήλωση στοργής :

— Μικρέ μου !... Ροβέρτε μου !... Michel Corday

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΧΕΙΜΩΝΑΝΘΟΥΣ,, ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τό νιώθει πώς οι στίχοι μου γι' αυτήν είνε γραμμένοι και τους διαβάσει όλημερίς κ' άπ' έξω τους μαθαίνει κ' όταν τυχαίνει κάποτε να κάθεται κοντά μου θελά-θελά 'σταίς φίλης της προσφέρει τ' όνομά μου, και με γλυκό χαμόγελο περφηφανή άρχίζει και δυνατά τους στίχους μου σ' αυτές άποστηρίζει.

— Άχ ! στίχοι μου καλότυχου, σάς αγαπώ με ζήλεια γιατί περνάτε μιά στιγμή άπ' τα γλυκά της χείλια.

— I. Πολέμης

Η ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΔΙΑΘΗΚΕΣ

"Έχουμε δημοσιεύσει και άλλοτε διάφορες παράξενες διαθήκες ιδιοτρόπων θνητών. Σήμερα σάς σεβρίσουμε μερικά ακόμη :

Τόν 'Ιανουάριο του 1911 στο Μίσκολτζ της Ούγγαρίας πέθανε ένας πλουσιώτατος γαιοκτήμον, ο Αλμίλιος Μπιζόνι, άδελφός του βουλευτού Μπιζόνι. 'Ο μακαρίτης αγαπούσε σ' υπερβολικόν βαθμό τα ζώα και ιδιαιτέρως τα άλογα, ένώ αντίθετος αντιπαθούσε, σ' υπερβολικόν έξίσου βαθμό, όλους άνεξαίρετος τους συγγενείς του, με τούς όποιους μάλιστα, είχε διακόψει κάθε σχέση πού πολλοί. 'Όταν μετά τόν θάνατο του Μπιζόνι άνοιχθηκε ή διαθήκη του, οι συγγενείς άκουσαν κατάληκτοι ότι όλη τήν κολοσσία του περιουσία, πού άπεταλείτο από έκτεταμένα δάση, άπεραντες καλλιγεργήσιμες έκτάσεις, στίνα στην Βουδαπέστη και σε βερσάδες σε τραπεζες, τήν κληροδοτούσε... στα δώδεκα κτηνηγετικά του άλογα... 'Εκτελεστή της διαθήκης του όφισε τόν «Σύλλογο Προστασίας τών Ζώων» της Βουδαπέστης, στον όποιο ένέθετε να εισαχθή τή είσοδήματά του και τούς τόκους τών καταθέσεών του και να συντηρη μ' αυτά τα δώδεκα άλογά του, μέχρι τής τελευτείας των ποτις. Κάθε φορά πού θά φοραρί, έλεγε ή διαθήκη, ένα άπ' τα δώδεκα άλογα, ο «Σύλλογος Προστασίας τών Ζώων» θά πέρη στην θέση του ένα άλλο γάρικο άλογο, τό όποιο θά έκλεγη κατόπι δημοσίου διαγωνισμού, εις τρέπον όστε ο άριμότης τών άλλόγων πού θά συντηρούνται με τα χρήματά του να είνε πάντοτε δώδεκα... μέχρι συντελείας τών αλωνί...

Οι συγγενείς του φιλοφύλο διαθέτου έκαμαν άμέσως άγωγή και έπρόσβαλλον τό κύρος της διαθήκης. Συγχρόως έπρότειναν στον «Σύλλογο Προστασίας τών Ζώων» της Βουδαπέστης να καταθέσουν έπ' όνόματι του έκαστο χιλιάδες φράγκα χρυσά, πού έπαρκούσαν για να έκληροδοται έπ' άπειρον ή θέληση του μακαρίτου, καθώς παρατηρήθ' ο Σύλλογος από κάθε έξίσου για τήν υπόλοιπη περιουσία.

'Αλλά ο Σύλλογος δέν δέχθηκε τήν πρόταση εκείνη και ή υπόθεση μένει έκκρεμή στα Ουγγρικά δικαστήρια. 'Εν τώ μεταξύ δέ τήν κολοσσία περιουσία του Αλμιλιου Μπιζόνι τήν νύμενται δώδεκα ξένα άλογα, γιατί τα δικά του έχουν ήδη ψοφήσει πρό πολλού !...

*** Μιά άλλη φιλόζωη έπίσης λιθετής ήταν ή Δουκία 'Αρμαντιόν, χήρα του 'Ιταλού ποιητού Τσιοβάνι Πρότσι, ή όποία όταν πέθανε τό 1900 στο Τορίνο κληροδοτησε τήν περιουσία της σε διάφορα φιλανθρωπικά ίδρύματα, άριστο δέ και ένα έπίσημο είσόδημα από 600 λιρέττες για να συντηρούνται τα πολλά

ρίθμα... καναρίνια της, τών όποιων τήν συντηρησι και περιποίησι άνήθετε σε κάποια φιλενάδα της, χωρίς έν τούτους και να της άφίνει τίποτε κ' έκείνης. "Όταν υφρήσαν τα καναρίνια μου, έγραψε, ή *ΒΟΟ Λιρέττες να περιέλθουν στο «Σύλλογο 'Αγαθηργών του Τορίνου».*

*** Τόν 'Ιούνιο του 1909 πέθανε τόν Παρίσι ο Φραγκίσκος Σωσσό, ο ιδρυτής τών παγκοσμίας γνωστών μεγάλων καταστημάτων Λουβρ. 'Ο Σωσσό είχε γεννηθθ' τό 1821 και από φτωχός και άσημος είχε φθάσει να σχηματίση περιουσία 250 εκατομμυρίων όσών φράγκων. 'Εταν μονιδήνη συλλέκτης ζωγραφικών έργων, σάν τόν δικό μας τόν μακαρίτη Σκουλόδη. Πολλά έτη πού του θανάτου του είχε κληροδοτήσει σε μιά έταιρεία κηδεών 200 χιλιάδες φράγκα υπό τόν όρον ή έταιρεία αυτή να τού κάνη, όταν πεθάνη, κηδείαν μεγαλοπρεπιστάτην. «*σάν τήν κηδεία του στρατήρχου Μάκ Μάόν*», και υπό τόν όρον έπίσης όπως ο διευθυντής της έταιρείας προσφέρει στην έπέτασι του θανάτου του προς τμήν του, ένα πλούσιο γεύμα σε ένδεκα φίλους του. «*Έτσι με τούς τόκους τών έξόδων της κηδείας μου, έλεγε, θά γίνεται κάθε χρόνο τό μνημόσυνό μου επ' άπειρον* !...

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

'Ο Σέρβιος Γένειος κάποτε πού είχε πάει να έπισκεφθ' τόν περφημο ζωγράφο Λούκο Μανλόου, ξεφανίστηκε βλέποντας τα παιδιά του άσχημα και τίς εικόνες τών ώφιας.

'Ο ζωγράφος πού τό άντελήφθη αυτό του ειπε τότε : — Μή παραξενεύεσαι, φίλε μου. Τό πράγμα είνε φυσικό. Γιατί τίς μόν εικόνες μου τίς κάνω τήν ημέρα τού δέ παιδιά μου τήν νύχτα !

